

8 Νοεμβρίου 2012

Η ζωή του Αγίου εναρθρωμένη στο Λόγο

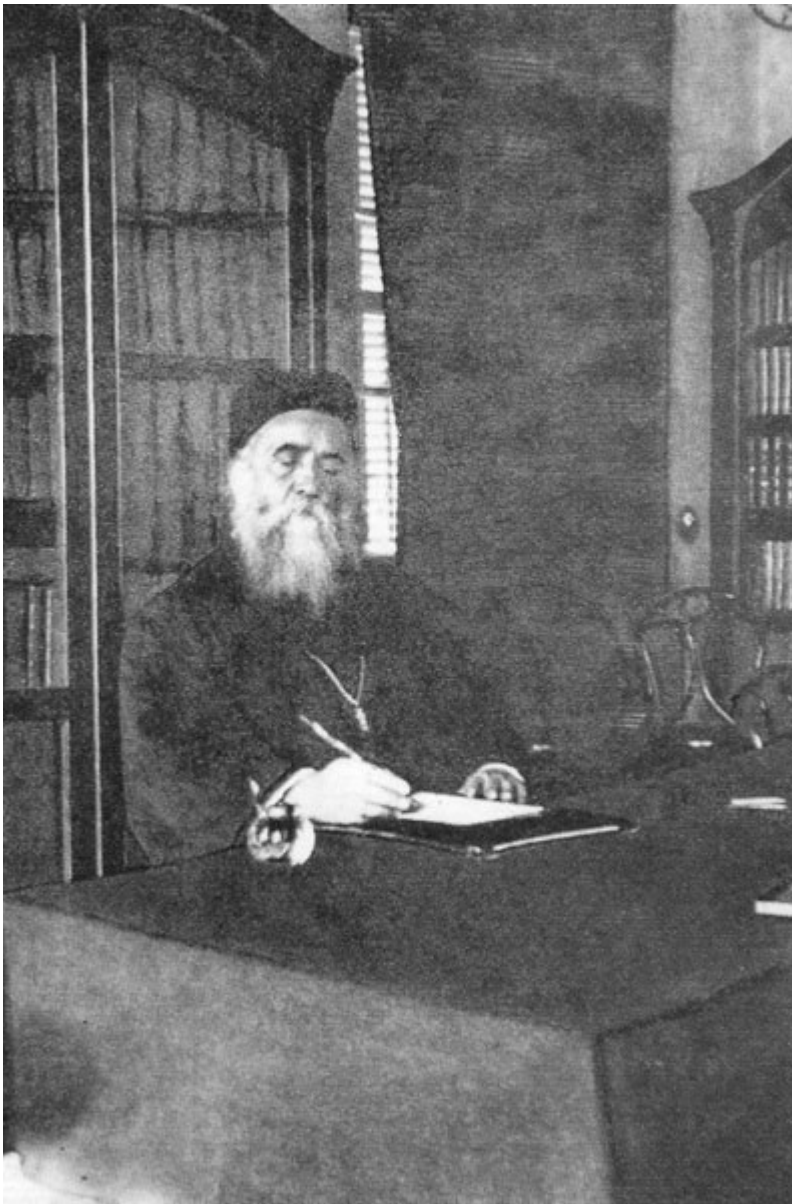
[Αφιέρωματα](#) / [Άγιος Νεκτάριος](#)

του μακαριστού Μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Σπάνια μπορεί να βρει κανείς δασκάλους υψηλών ιδεών που προηγουμένως τις έζησαν. Κατά κανόνα οι άνθρωποι διδάσκουν θεωρίες, που οι ίδιοι δεν τις έχουν βιώσει, γι' αυτό και γίνονται αντικείμενο λαϊκού σαρκασμού. Υψηλότερη διδασκαλία από την ευαγγελική δεν υπάρχει. Και εδώ ακριβώς δημιουργείται ένα δίλημμα για τους δασκάλους του Ευαγγελίου. Ποιός απ' αυτούς μπορεί να ισχυρισθεί ότι βιώνει τη διδασκαλία του Κυρίου; Και αφού δεν την βιώνει, δεν είναι αξιολύπητο πλάσμα να εξαγγέλλει τις αλήθειες του Θεού, οι οποίες φυσικά

?????????? ?? ? ? ?????????? ?? ??;

Μόνο οι Άγιοι του Θεού είναι πλήρως εναρμονισμένοι με τη θεωρία και την πράξη. Αυτοί διδάσκουν πράττοντες η ?????????, ???? ????? ?????? ??? ?? ?????? ??? ?????? ?????? ??? ?????? ? ?????? ???, ????? ?????? ? ?????? ??????: «?? ?????? ? ?????? ?????????? ??? ??????????», ????? ?? ?????: «????????? ??? ??????, ?????????????? ?? ?????? ??? ?????????? ??????????...».

Και ο άγιος Νεκτάριος πλήρης από τους «καρπούς» του Αγίου Πνεύματος ζούσε όλες τις ιδιαίτερες ενέργειές τους. Και φιλάδελφα τις εδίδασκε προφορικώς και γραπτώς. Την προφορική, κηρυκτική διδασκαλία του δεν την έχουμε. Υπάρχει όμως η γραπτή. Τα κείμενα του θείου Πατέρα μας δεν είναι μία ξηρά έκθεση γνώσεων. Είναι μία ανάβλυση μέσα από ολόκληρο το είναι του. Αισθάνεται κανείς ότι, όταν περιγράφει τις ενέργειες και τα ιδιώματα των αρετών, δεν κάνει τίποτε άλλο από το να εκφράζει την προσωπική πείρα του. Περιγράφει τον τρόπο με τον οποίο ζει.

Τα κείμενα που συνέγραψε ο Άγιος Νεκτάριος δεν αποτελούν ένα σύνολο θεωρητικής διδασκαλίας, αλλά ??????? ??????, μια αυτοζωγράφηση ύστερα από εσωσκόπηση και αυτοεποπτεία, ύστερα από ένα ακρόαμα των ψυχικών δονήσεων, που οφείλονται στη θέα του θείου φωτός, που έλαμπε στο νοερό όμμα της ψυχής του.

Δεν πρέπει δε να μας διαφύγει ότι ο Άγιος, με την αγιοπνευματική διάκρισή του και τη βαθιά ταπείνωση που συνέιχε όλο τον ψυχοπνευματικό του κόσμο, δεν παρεσύρετο ως προς την πνευματική αξία των εκ πίστεως θαυμάτων του, ούτε από τις σημαντικώτατες για την εποχή του γνώσεις του, ούτε από τα συγγράμματά του, η από τις τιμές των ανθρώπων και τη δόξα της αρχιερωσύνης.

Έχοντας ασφαλή και πνευματικά κριτήρια, αγωνιζόταν να ομοιωθεί με το Θεό δια των αρετών και των ενεργημάτων του Αγίου Πνεύματος, γιατί εγνώριζε με πνευματική πείρα, ότι χωρίς τις θεολογικές αρετές της πίστεως, της ελπίδος και κυρίως της αγάπης, η ψυχή υστερεί και αδυνατεί να κοινωνήσει με το Θεό της αγάπης. Αλλά και στις αρετές μόνες δεν ηρκείτο ο θεοφόρος ανήρ. Προχωρούσε στην ένωση με το Θεό διά της καθαρής και συντετριμμένης προσευχής, που τον εγέμιζε με άρρητη ευφροσύνη.

Άλλωστε είναι κοινή συνείδηση στην Εκκλησία η διδασκαλία του μεγάλου Παύλου: «Εάν ταις γλώσσαις των ανθρώπων λαλώ και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, γέγονα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον. Και εάν έχω προφητείαν και ειδώ τα μυστήρια πάντα και πάσαν την γνώσιν, και εάν έχω πάσαν την πίστιν, ώστε όρη μεθιστάνειν... Και εάν ψωμίσω πάντα ταυπάρχοντά μου, και εάν παραδώ το σώμα μου ίνα καυθήσωμαι, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι» (Α' Κορ. ιγ', 1-8). Και ο θείος Πατέρας ποτέ δεν ξεγελάστηκε από τις επιφάνειες: τις γνώσεις του και τις γλώσσες του -εγνώριζε καλά Γαλλική και Λατινική- ούτε από τα έμφυτα και τα επίκτητα χαρίσματά του, που εντυπωσιάζουν τους πολλούς, ούτε από τις θαυματουργίες του, που προκαλούν θαυμασμό. [...] Επίσης, είναι απαραίτητο να

σημειώσουμε, ότι η γλώσσα του θεοειδούς διδασκάλου είναι στον τύπο, που έγραφαν και μιλούσαν οι μορφωμένοι της εποχής του και που μάθαιναν τα Ελληνόπουλα στα σχολεία. Αλλά και οι θεολογικοί όροι φυσικά δεν είναι οι εν χρήσει σήμερα, ούτε επίσης οι ψυχολογικοί. Όμως γι' αυτό δεν είναι ολιγώτερο πατερικοί, ακριβείς και εκφραστικοί της ανθρωπολογικής, της δογματικής και της πνευματικής διδασκαλίας της Εκκλησίας. Τελικά θα έπρεπε να παρατηρήσουμε ότι και μόνο τα κείμενα από το έργο του «Γνώθι σαυτόν» λύνουν το μεγαλύτερο πρόβλημα του κόσμου: το πρόβλημα του ανθρώπου, που βασανίζεται μέσα στη διαλεκτική του κόσμου τούτου, αναζητώντας τη λύση των προβλημάτων του έξω από τονεαυτό του, ενώ το πρόβλημα βρίσκεται μέσα του, είναι το ίδιο το είναι του.

Ο σατανάς επέτυχε να αποσπάσει την προσοχή του ανθρώπου από την προσωπική μέριμνα για την εσωτερική του θεραπεία εκ των ψυχικών νοσημάτων του και να τον παρασύρει σε μία αλόγιστη εξωστρεφή περιπλάνηση, σε μια διανοητική και συναισθηματική αλητεία, με αποτέλεσμα να μην ξέρει «πόθεν έρχεται και που υπάγει», σύροντας τα κουρασμένα και ασταθή βήματά του εδώ κι εκεί, τραγικός κυνηγός σκιών, «άσωτος υιός», μακριά από την πατρική του στέγη, που είναι ο εντός άνθρωπος, ενοποιημένος εν τω Χριστώ.

Γιατί όταν ο Χριστός γεμίσει την ψυχή με τα ενεργήματα της πίστewς, τηςελπίδος, της χαράς, της αγάπης, που μεθούν τονάνθρωπο και τον κάνουν «ωραιότερο απ' όλους τους ωραίους, πλουσιώτερο απ' όλους τους πλουσίους και δυνατώτερο απ'

όλους τους αυτοκράτορες», πώς μπορεί να παγιδευθεί στοχώρο των ατελείωτων ανταγωνισμών και διεκδικήσεων και δικαιωμάτων σε διαφόρων μορφών αγαθά, τη στιγμή που σαν αληθινό τέκνο του Θεού τρέφεται με τα υπεραγαθά, που μας πρόσφερε ο γλυκύτατος Κύριος;

Βέβαια ο άγιος Νεκτάριος δεν φέρνει τίποτε νέο στην εποχή μας. Το δώρο, η Χάρη, η αλήθεια έχουν δοθεί εδώ και είκοσι αιώνες διά του Σαρκωθέντος Λόγου. Αλλά τότε γιατί είμαστε ευγνώμονες στον γλυκύτατο Πατέρα μας; Διότι σε μία εποχή που ως Χριστιανοί κινδυνεύουμε να χάσουμε μαζί με τον προσανατολισμό κι αυτή την πίστη μας, επειδή δεν τη ζούμε, έρχεται σαν «υετός επί πόκον» με την αθόρυβη παρουσία της ταπεινώσεως, να επανευαγγελισθεί με την πράξη των εμπειριών του και με την εν Αγίω Πνεύματι έλλαμψη των θεωριών του, τα μεγαλεία της αγιωτάτης Πίστεώς μας. Κι αυτό, όσο ήταν «εν σαρ κί». «Μετά πότμον» όμως, μετά το ?????? ?????? ?? ?? ?? ????? ??, ?????? ?????????? ?? ?????? ?? ?? ?????, ??? ?? ?????? ?? -«? ?????? ?????? ??????????»- ?? ?? ??? ?? ?????? ?? ?? ?????? ???.

πηγή: Ο Άγιος Νεκτάριος ο Θαυματουργός», Εκδόσεις Υπακοή

αναδημοσίευση από: Μηνιαίο Περιοδικό Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς «Πειραιϊκή Εκκλησία», Έτος 19ο, Αριθμός Φύλλου 209, Νοέμβριος 2009

<http://bit.ly/1cjchCV>